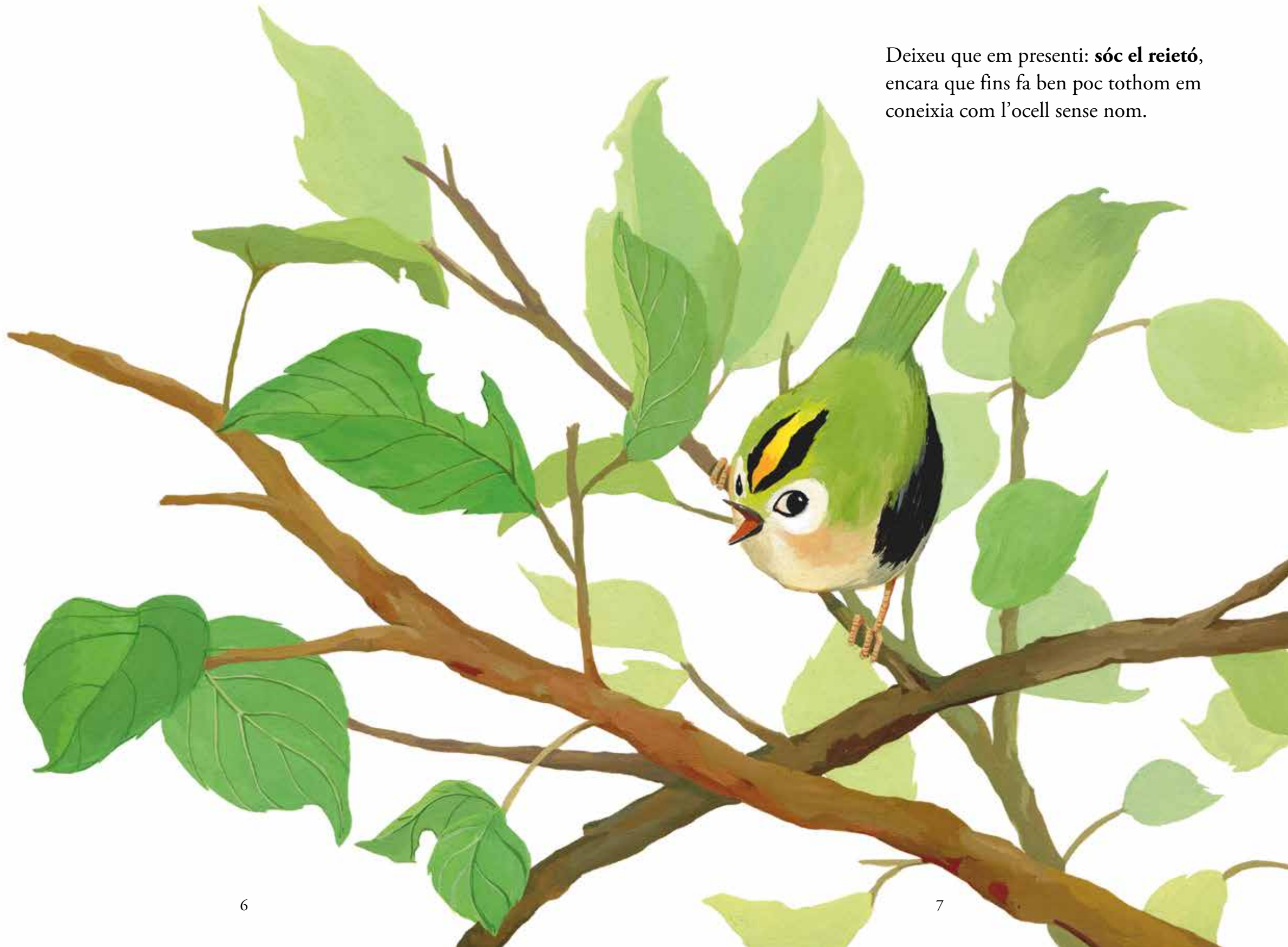

Deixeu que em presenti: **sóc el reietó**,
encara que fins fa ben poc tothom em
coneixia com l'ocell sense nom.

Procuero fer el ben amagat,
a l'extrem d'una molt alta entre les
perquè si algú té males intencions, no pugui trobar-lo.

Faig el rodó i molt polit i delicat
perquè quan neixin els estiguin
calentons i còmodes. Per això hi poso ,
, ... Faig dues postes a l'any,

entre vuit i deu petits
com un i de color

I es van començar a sentir
centenars de veus:

El reietó conversava
animadament amb l'esquirol
dalt d'una branca de l'arbre.

El puput desplegava
la seva cresta blanca i negra
mentre feia sonar la flauta.

El picot l'acompanyava
amb un potent "toc-toc-toc-toc"
mentre foradava el tronc de l'arbre
per fer-hi el niu.

El mussol, el més savi de tots,
que era el mestre
de l'escola del bosc,
com cada matí, contava
històries molt divertides.
Molts animals l'escoltaven embadalits.

Quan el mussol
va acabar aquelles històries,
els ocells, un darrere l'altre,
van aixecar el vol
per reunir-se en una clariana
situada al centre del bosc.

Ben aviat, però,
ara uns ara uns altres
abandonaven la cursa
per motius ben diferents.

L'estruç va reconèixer
que el fet de ser tan gros
era un inconvenient.
No podia enlairar-se.

El gall es va adonar
que les seves ales
només serveixen per fer bonic
i per ser desplegadas
quan ha de fer valdre
la seva autoritat al galliner.

El rossinyol, el canari i la cadenera
van témer que,
amb la fredor de l'atmosfera,
la seva veu es fes ronca
i perdessin la seva qualitat més preuada:
un cant inigualable.
Així, a poc a poc,
van tornar a la clariana del bosc
decebutts de les seves possibilitats.

